

HVILE

Martinus

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

HVILE

Martinus

VisdomsNettet
www.visdomsnettet.dk

HVILE

Af Martinus

1. Forestillinger om evig hvile, evigt helvede og evigt himmerige er overtro. Kun livet eksisterer som en evig rytme, baseret på kontrastprincippet.

Man hører ofte, at mennesker er trætte af at leve. Tanken om et "evigt liv" synes de ligefrem er uhyggelig. "Kunne man blot komme bort fra alle livets besværligheder, sove og aldrig vågne mere", siger de. De befinder sig i en situation, hvor tanken om total udslættelse synes dem at være at foretrække for alt andet.

Hvile er også absolut nødvendigt for det levende væsen, selv om den ikke kan forekomme på den måde, de nævnte meget trætte mennesker i øjeblikket kunne tænke sig det. En "evig hvile" kan ikke eksistere, for så ville der aldrig have været manifesteret livsytringer i verdensaltet. Når man siger om mennesker, der dør, at "de går ind til den evige hvile", er det blot et udtryk, der dækker over menneskelig uvidenhed.

Inden for den dogmatiske kristendom har man almindeligvis den opfattelse, at mennesket efter døden "hviler i graven" til dommedag, hvorefter det skal få sin for længst hensmuldrede fysiske krop igen og stå op af graven for af Kristus at blive dømt enten til et evigt "himmeriges" salighed eller et evigt "helvedes" pine. Når man tænker på, hvor besværligt og pinefuldt livet i denne fysiske verden ofte former sig for mennesket – hvordan det tit må slide og slæbe for at tjene til det daglige brød for sig og sin familie – er det forståeligt, at det længes efter hvile og også, at det længes efter en "salighed", hvor det ikke skal eksistere under lignende "slavevilkår", som det har i denne fysiske verden.

Det er også forståeligt, at mennesket ville foretrække "evig søvn" for den risiko at blive dømt til "helvede" – men alle disse forestillinger om "evig hvile", "evigt helvede" og "evigt himmerige" er overtro, som det tænkende menneske efterhånden river sig løs af. Derved kommer det en tid til at tro på en "evig udslettelse", men også den opfattelse vil efterhånden vise sig at være overtro for det menneske, der med sin voksende tænkeevne og logiske sans formår at få indsigt i livets evige rytme, hvor kontrastprincippet udfoldes ikke blot som lys og mørke, sæd og høst, kulde og varme, dag og nat, sommer og vinter, men også som arbejde og hvile.

2. Arbejde og hvile er kosmiske principper. For ethvert normalt begær findes en tilsvarende tilfredsstillelse.

Arbejde og hvile er kosmiske principper. Det ene kan ikke eksistere uden det andet. Vi ved, hvor vidunderligt det er at komme til ro efter en dag med meget arbejde. Vi har da et voldsomt begær efter hvile. Det er et naturligt begær, og for ethvert naturligt eller normalt begær findes en tilsvarende tilfredsstillelse. Begær er jo i virkeligheden det samme som sult, og for enhver sult er der mættelse, hvor livet følger normale baner.

Efter enhver stærk energiudfoldelse både af fysisk og psykisk art følger træthed og det, vi kalder søvnighed, som tilfredsstilles af nattesøvnen. Det normale bør da være, at man efter søvnen længes efter igen at udfolde sin energi og skaberkraft – ja at man har et lige så stort begær derefter, som man om aftenen havde efter sengen og hvilen. Men det er ofte sådan, at mennesker absolut ikke længes efter at komme i gang igen om morgenen. De er trætte og uoplagte. Årsagen dertil kan være, at de ikke har sovet ordentligt om natten. Deres begær efter hvile har ikke kunnet tilfredsstilles.

Men hvorfor har den ikke kunnet det, når alle naturlige begær skal kunne tilfredsstilles? Årsagen må være, at dette begær alligevel ikke har været naturligt. Ja, der findes en træthed, som ikke kan tilfredsstilles ved nattesøvn – den træthed, der kommer til udtryk som livsledelse, og som i værste fald fører til selvmord. Denne form for træthed er meget udbredt blandt nutidens mennesker, og den hvile, som kan fjerne den, er ikke søvn, men viden og indsigt i livets love.

3. Reinkarnationsprincippet er kun en gentagelse af dag- og natprincippet, men i større format.

Man siger ofte om livstrætte mennesker, "at de bliver gamle før tiden", og dette udtryk rummer en sandhed. Der er blot den forskel, at de gamle er naturligt livstrætte. De er "mætte af dage" og længes efter en hvile, som ikke kan tilfredsstilles af nattesøvnen. De er trætte efter en "meget lang dag" – efter den "dag", som hele deres liv udgør, når man ser det i et kosmisk perspektiv, og nu længes de efter den "kosmiske nat", som ganske naturligt skal følge efter deres liv, som har været en "kosmisk dag".

Det er denne træthed med dens tilfredsstillelse, der inddeler det evige liv i inkarnationer. Reinkarnationsprincippet er i virkeligheden kun en gentagelse af dag- og natprincippet i større format. Ligesom vi trænger til nattesøvn efter en dags energiudfoldelse, skal vi også have en form for hvile efter det fysiske livs udfoldelse af energi. Enhver energiudfoldelse kræver hvile, og efter en virkelig udhvilet tilstand begærer det levende væsen ganske naturligt igen at komme til

at udfolde sin energi i arbejde og skabelse. Det er en universel lov, som gør sig gældende på alle bevidsthedsområder, og som fører til højere og højere former for bevidsthedsudfoldelse eller skabelse. Uden hvile, intet arbejde, ingen skabelse, ingen udvikling, og dermed ingen oplevelse af livet.

4. Selv om der ikke finder fysisk bevidsthedsudfoldelse sted under søvnen og døden, repræsenterer disse dog absolut ikke bevidstløse tilstande.

”Søvnen er dødens lillebror”, siger et gammelt ordsprog, og der er virkelig et sådant slægtskab mellem de to former for hvile. Hvordan kommer disse to former for hvile til udtryk? Det sker absolut ikke – som mange mennesker tror – i form af ophør af bevidsthed. Selv om dette ikke er åbenlyst tilgængeligt for mennesker i almindelighed med hensyn til reinkarnationen, som de kun kender camoufleret af den overtro, der kaldes ”døden”, så er det dog en åbenlys kendsgerning, at vi ikke er livløse, fordi vi sover.

Men når vi ikke er døde, når vi sover, vil det jo sige, at der er noget af os, der stadig er levende, stadig fungerer. Dette noget er altså ikke i hvile, selv om det måske nok til en vis grad er begrænset i udfoldelse. Hvilen under nattesøvnen består i virkeligheden kun deri, at en hel del funktioner, hvorigennem den fysiske bevidsthedsudfoldelse finder sted, midlertidigt standses, mens en anden del stadig arbejder. Da denne arbejdende del ikke direkte aflejrer indtryk i den fysiske hjerne eller sansefunktion, har væsenet i vågen tilstand ingen erindring om denne side af sin bevidsthedsfunktion. Søvnen står derfor for vedkommende som en bevidstløs tilstand.

Kun glimt af drømme viser, at vi også kan opleve noget, når vi sover. Men disse drømme er oftest så forvirrede, fordi de blot er rester eller brudstykker af oplevelser i natbevidstheden, som blandes sammen med dagsbevidste oplevelser i hjernen – noget som ikke sker under en helt naturlig søvn og hvile, der er drømmeløs og sundhedsbefordrende, idet alle de fine nervetråde, som er afbrudt under dagens bevidsthedsudfoldelse, genoprettes og heles, så de kan være brugbare til næste dags arbejde og skabelse.

5. Natbevidstheden udfoldes på et åndeligt eller stråleformigt plan, mens det fysiske nervesystem udbedres under søvnen.

Når et menneske føler sig træt og søvrig, er det i virkeligheden ikke bevidstheden, der er træt. Det er kroppen – specielt nervesystemet – der er slidt og trænger til at udbedres. Derfor længes vi efter at komme i seng og sove, så bevidstheden kan lade hjernen og nervesystemet i ro.

Når bevidstheden ikke er træt er der jo ingen grund til, at den skal hvile. Det gør den heller ikke. Den overføres til en anden oplevelsestilstand – natbevidsthedstilstanden – som helt igennem udfoldes på et åndeligt eller stråleformigt plan, hvor alt er lige så realistisk som i den fysiske verden. Det er blot ikke opbygget af fysisk, men af stråleformigt stof eller tankestof. Selvom vi sover, er vi alligevel i tankernes verden, og den del af os, som ikke føler træthed, kan arbejde og opleve.

Der er ikke noget unaturligt i dette princip – tværtimod. Det samme gælder andre naturlige former for træthed end det, vi kalder søvnighed. Hvis man for eksempel

bærer på en tung byrde, bliver man også træt og må hvile af og til. Denne træthed giver sig ikke udslag i søvnighed, den mærkes kun som en værken i lemmerne eller de dele af organismen, som i særlig grad bliver anstrengt ved byrden. Når man lægger byrden fra sig, lindres ømheden i lemmerne. Det føles som et velbehag for musklerne at hvile fra byrden. Men mennesket kan udmærket – samtidig med, at det hviler sine lemmer – både tale, se og høre. Det kan spise og drikke. Ja, det kan ligefrem udføre andet arbejde, når blot det ikke er forstyrrende eller anstrengende for de lemmer, som kræver hvile.

Det er i virkeligheden det samme princip, der gør sig gældende under nattesøvnen. Da er det nervesystemet, der skal hvile, fordi det er overanstrengt. Men derfor kan væsenet godt bruge sin bevidsthed, som ikke er træt, og det meste af dets livskraft overføres til den del af det levende væsen, som ikke er tilgængeligt for fysisk sansning. Kun så meget af livskraften bliver tilbage, som er nødvendig for vedligeholdelsen af blodomløb, åndedræt og visse kirtelfunktioner, samt genopbygningen af de fine nervetråde. Når mennesket vågner – det vil sige når dets bevidsthed atter tilkobles den fysiske organisme – skulle den være et brugbart redskab til den kommende dags arbejde og skabelse.

6. Døden er ”den kosmiske nat” – en dejlig ”ferie” fra den fysiske tilværelse.

Når vi dør, sker der i princippet det samme, som når vi sover. Bevidstheden overføres til det stråleformige plan, hvor vi også har organer, men da afbrydes forbindelsen helt med den fysiske krop, og den bliver et lig. Da begynder den ”kosmiske nat” – det man kalder ”livet efter døden”. Og hvad man oplever dér, er afhængigt af, hvordan man har arbejdet på at udvikle sin menneskelige tanke, sin kærlighed til andre og sin intellektuelle skaberevne.

Alt dette overfører sjælen til det stråleformige plan, hvor det virkelig har mulighed for at ”hvile ud” i en dejlig ”ferie” uden al den modstand, det har haft på det fysiske plan. Hvad er det, der hviler, når bevidstheden altså alligevel fungerer, og den fysiske krop er blevet et lig og ikke kan bruges mere?

Det, der hviler under den ”kosmiske nat” mellem to fysiske inkarnationer, er den kraft og energi, koncentreret i særlige åndelige organer, som i sin tid skabte den fysiske organisme, og som forbandt de åndelige energier med de fysiske kræfter. Når disse kraftcentre har været i ro en tid, mens væsenet med andre energier har oplevet så meget, det formår, i de åndelige eller stråleformige verdener, begynder de igen at fungere, og i væsenet opstår der en naturlig længsel efter igen at overvinde modstand og arbejde og skabe på det fysiske plan.

Oplevelserne i de åndelige verdener begynder væsenet derimod nu at være træt af, fordi det med sine stærkt begrænsede evner kun formår at opleve en lille del af, hvad der kan opleves og udfoldes der. Det har fået ”sit bæger fyldt til randen”, fordi ”bægeret” eller bevidstheden kun var lille. Nu længes det efter at udvide sin bevidsthed, at vokse i visdom og kærlighed, at prøve sine kræfter og overvinde de vanskeligheder, der giver erfaringer, vindes erkendelse og indsigt i livslovene. Derfor sættes de centre eller talentkerner – der nu har hvilet en tid – atter i funktion, og resultatet bliver opbygning af en ny fysisk organisme, der begynder som fosterdannelse i livmoderen.

Efterhånden som væsenets organisme vokser – først i livmoderen, og senere udenfor – overføres bevidstheden til det fysiske plan uden erindring om livet i de åndelige verdener, men med længsler og idealer, som blev stimuleret der, og med de evner og talenter, som blev udviklet i tidligere inkarnationer.

7. Mine analyser af Verdensaltet, af det levende væsens identitet som gudesøn og evigt væsen er kun skabt for at vise Guds kærlighed til alt levende.

Denne oversigt gav i korte træk et overblik, som den kommer til udtryk under søvnen og mellem to fysiske inkarnationer, hvor det levende væsens træthed forsvinder, og det længes efter igen at udfolde sin energi og skaberkraft i denne fysiske verden. Men hvad med den træthed, som ikke kan tilfredsstilles ved naturlig hvile og søvn, og som til tider kan føre til selvmord?

Denne unaturlige træthed, som kommer til udtryk som livslede, dårlige nerver mm., kan kun overvindes ved en ganske bestemt slags hvile – en indre ro og balance, som kan tilegnes gennem indsigt og forståelse af livslovene, både som de udfolder sig i verdensaltet, der omgiver os, og som de udfolder sig i os selv. Meget ofte er det en form for lidelse, ulykke, fortvivlelse eller skuffelse, der bringer mennesker i kontakt med åndsvidenskaben, og det er ikke tilfældigt. Gennem den er det muligt for det menneske, som alvorligt vil arbejde med sig selv, at overvinde mange vanskeligheder og besværligheder.

Det, mange ulykkelige mennesker længes efter, er i virkeligheden ikke – som de ofte selv tror – udslettelse, men en anden tilstand end den, de befinder sig i. Men den nuværende tilstand er meget mere afhængig af tanker og følelser, end vi selv tror. Livsfornyelsen må komme inde fra. Så vil de ydre forhold også ændre sig med tiden.

Gennem åndsvidenskaben lærer mennesket, at ingen har noget at bebrejde andre. Vi høster kun, hvad vi selv har sået. Derved forsvinder grundlaget for at blive vred, hidsig, bitter og hadefuld. Der er intet, der er mere nervenedbrydende end sådanne tanker. Man lærer også, at man hvert øjeblik med sine tanker og handlinger kan så nye sædekorn, og derved kan man med tiden skabe sig en helt anden og meget bedre tilværelse.

Det kræver viljekraft og tålmodighed, men man er ikke ene om det. Hvis man koncentrerer sig om at få kraft, tålmodighed, livsglæde og kærlighed nok til at komme gennem vanskelighederne, vil man også efterhånden få hjælpen. Man må have tillid til, at hjælpen nok skal komme. Mine analyser af verdensaltet, af makrokosmos, mellem- og mikrokosmos – af det levende væsens identitet som gudesøn og evigt væsen – er kun skabt for at vise Guds kærlighed til alt levende og for at skabe tillid til den guddom, som har bragt alt levende frem til den form og tilstand, det har i dag – og som vil bringe det videre til langt højere tilstandsformer og udfoldelse af skaberevne.

Mennesket har nu en fri vilje til at arbejde med selv. Åbner det sit sind i tillid til guddommen, vil det finde den bedste hvile. Det vil føle sig ét med Faderen. Da vil livet forvandles gennem de tanker, følelser og handlinger, der stråler ud fra et sådant menneske i dets daglige færden. Dets livsrytme er da forenet med universets rytme.

*Fra et foredrag af Martinus i Feriebyen i Klint.
Manuskript til foredraget bearbejdet af Mogens Møller.
Bearbejdelsen godkendt af Martinus.
© Martinus Idealfond 1958, www.martinus.dk*

VidsomsNettet

www.vidsomsnettet.dk